

Gülzar nənə

Min bir nağıl

Mən uşaq deyiləm

Nağıl, hekayələr

I
kitab

"Min bir nağıl"

Gülzar İbrahimovanın növbəti uşaq kitabıdır.

Nağıl və hekayələrdən ibarət olan I kitabda müəllifin müasir hekayələri və sehirlə nağılları toplanmışdır. I kitabın adı belədir:

"Mən uşaq deyiləm"

Müəllifin II kitabı da bu günlərdə uşaqları sevindirəcək!

Gülzar İbrahimova

Mən uşaq deyiləm

(Nağıl və hekayələr)

Evin kişisi

Hər tərəf ağappaq qar idi. Qar yağır, hey yağır. Nağılardakı kimi. Yalın ayaqla qarın üstündə yeri yirdik. Yox, bu yuxu deyildi. Biz doğrudan da qarın üstü ilə ayaqyalın gedirdik. Bəzən isə yüyürürdük. Anamla mən, körpə bacım da anamın qucağında idi. Şaxta onun yanaqlarını qızartmış, o lap gözəlləşmişdi. Amma elə ürəkdən ağlayırdı ki, onu heç vaxt belə ağlayan görməmişdim. Anam isə elə hey «can» deyirdi - gah bacıma, gah da mənə.

Qar yalın ayağımın altında xırçıldadıqca, ayaqlarımın altını yandırır. Heç qar da adamı yandırar? Amma mənim ayağımı yandırır.

Mən lap balaca olanda qarda oynayanda əllərim donardı. Tez qaçıb əllərimi sobada qızdırardım. Ya da anam onları nəfəsilə qızdırardı. Amma indi yandırır ayaqlarımı qar. Bir də baxdım, ayaqlarımın altından qan gəlir, qorxdum. Anama dedim. Anam başındakı yaylığını götürüb iki yerə böldü.

Yaylığın hər parçasını bir ayağıma bağladı. Qan dayanmırdı. Anam da ayaqyalındı. Amma onun ayaqlarından qan gəlmirdi. O mənə dedi:

- Bax, heç mənim ayaqlarımdan qan gəlmir.

O, ayağını qaldırıb mənə göstərəndə gördük ki, onun da ayaqlarının altı qanayır. Dedi:

- Mənim ayağım ağrımır. Az qalıb, bir az da getsək, çatacağıq.

Mən dözürdüm. Atam ermənilərlə döyüşdə qəhrəman kimi öləndən sonra anam həmişə deyirdi ki, mən evin kişisiyəm. Mən doğrudan da böyümüşdüm. Altı yaşım tamam olmuşdu. Bir az da böyüsəm, məktəbə gedəcəyəm, bir az da böyüsəm, anam qoymasa da, gizlincə gedəcəyəm atamın əsgər dostlarının yanına. Mənə də avtomat verəcəklər, erməniləri qıracağam, - gedə-gedə fikirləşirdim.

Bunları yadıma salıb dözürdüm. Amma ayaqlarım elə yanırırdı. Bacım anamın qucağında olmasaydı, mən anamın qucağında gedərdim, ayaqlarımın bir az ağrısı azalardı.

Bir azdan bacımın səsi kəsildi. Anam ağlaya-ağlaya qazıb onu qarın altına basdırdı. Mən soruşanda ağlaya-ağlaya dedi:

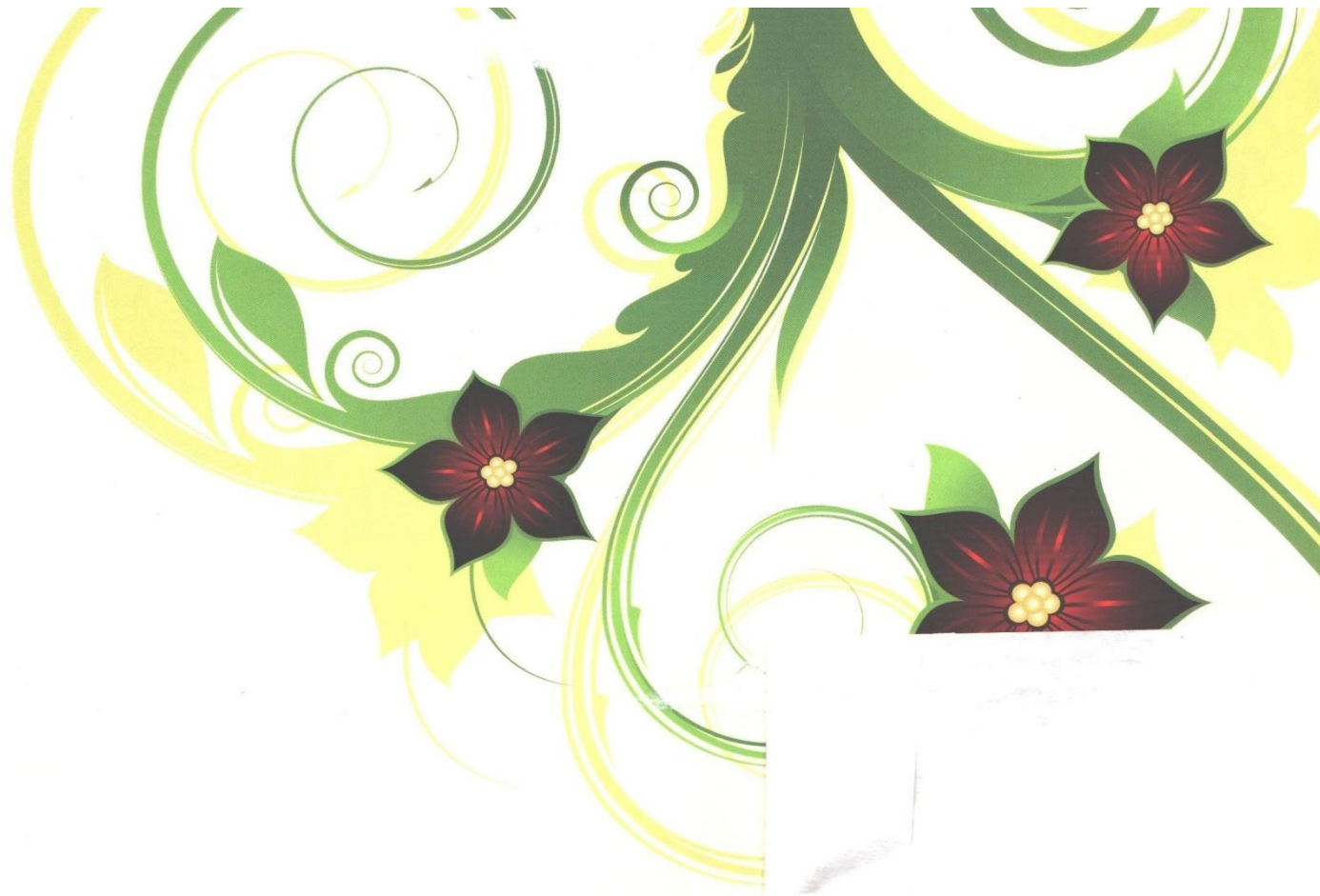
- Bacını burda gizlədək ki, ermənilər onu görməsin. Bir də Xocalıya qayıdanda götürərik.

- Düz deyirsən, ana, möhkəm gizlət, qoy ermənilər onu tapmasınlar, -dedim.

Sonralar, lap sonralar başa düşdüm ki, bacım ölmüşdü. Anam belə deyirdi ki, mən ağlamayım. Çünki bacımı çox istəyirdim.

Bacımı gizlədəndən sonra anam məni qucağına aldı. Sonra ayaqlarım daha heç vaxt ağrımadı. Bakıda, xəstəxanada ayaqlarımı dizə qədər kəsəndə də, sonralar da ağlamadım. Çünki mən evin kişisiydim.

Rəssəm: Sultan Məmmədov

Müəllif: Gülzar İbrahimova

Məsləhətçi: İlyaz Taptıq

“OSKAR” NPM-nin mətbəəsində ofset üsulu ilə çap olunmuşdur.
Tel: 430-23-10, 430-23-20.

Əlavə telefon: (050) 512 92 05

